ORĘDOWNIK URZĘDOWY
powiatu tczewskiego.

Nr. 46. Tczew, dnia 15-go listopada 1923 r. Rok IV.

Przedpłata: kwartalnie 60000,— mk. miesięcznie 20000,— „	ORĘDOWNIK POWIATOWY wychodzi co czwartek.	Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 3000 mk. za 1-łam wiersz milimetrowy.

Administracja Wydział Powiatowy Tczew. Telefon nr. 40 i 60.

Treść:

484)

USTAWA

z dnia 24 października 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia kar za zwłokę.

Art. 1. Normę 10 proc. określoną w art. 2 ustawy z dnia 9 marca 1923 r., o karach za zwłokę, oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. nr. 31 poz. 189), w art. 5 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 76 poz. 517) o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. nr. 54 poz. 376), w art. 2 i 3 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 50 poz. 305) o podatku od skrzynek depozytowych — safes — (Dz. U. R. P. nr. 54 poz. 377), w art. 19 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 67 poz. 521) w przedmiocie niektórych zmian w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązującym w b. dzielnicy pruskiej na mocy pruskiej ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. prusk. str. 259), ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. nr. 98 poz. 520), oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. nr. 33, poz. 266), w art. 90 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R P. z 1923 r. nr. 77, poz. 607) i w art. 56 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. nr. 94, poz. 747), tudzież normę 2 proc. określoną w art. 115 wspomnianej ustawy o państwowym podatku dochodowym — podwyższa się do 5 proc. za każdy dzień. Powyższa kara stosuje się do kwot podatków już zaległych oraz płatnych do końca r. 1923 i w roku 1924.

Art. 2. Normę kar za zwłokę w wysokości 5

proc. w stosunku dziennym stosuje się również do zaległości z tytułu zaliczek na podatek majątkowy, określonych w ostatniej części art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. nr. 94, poz. 746).

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów:
Witos.
Minister Skarbu:
W. Kucharski.

Ogłasza się.
Tczew, dnia 12 listopada 1923 r.
Wp. III 1 395/23. **Starosta.**

---

485)

Rozporządzenie
Rady Ministrów

z dnia 22 października 1923 roku

w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 90 poz. 704), art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 721) tudzież art. 5 i 6 ustawy z dnia 11. sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 722) zarządza się co następuje:

§ 1.

Podwyższa się dziesięć tysięcy razy najniższe i najwyższe granice grzywień (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone kwotą stałą przewidziane w przepisach karno-sądowych, obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej i ogłoszonych po 31 grudnia 1918 r. a przed 1-go stycznia 1920 r.

Przewidziane w tych przepisach kwoty, od których jest zawisła kwalifikacja przestępstw, podwyższa się pięć tysięcy razy.

Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio do przepisów karnych obowiązujących w województwach: poznańskiem i pomorskiem i w górnośląskiej części Województwa Śląskiego, ogłoszonych po 8 stycznia 1919 r. a przed 1 stycznia 1920 r.

§ 2.

W ustawie o zwalczaniu lichwy wojennej z d. 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 67 poz. 449) w brzmieniu stawy z 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. nr. 69 poz. 618) podwyższa się się najwyższą granicę grzywień dwustokrotnie, kwoty zaś od których zawisła kwalifikacja czynu dwudziestokrotnie.

§ 3.

Niniejsze i najwyższe granice grzywień (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone kwotą stałą, oraz kwoty od których zawisła kwalifikacja przestępstw, przewidziane w innych przepisach karno-sądowych ogłoszonych w jakiejkolwiek dzielnicy po 31 grudnia 1919 r., podwyższa się jak następuje:

a) w przepisach ogłoszonych w roku 1920 stokrotnie;
b) w przepisach ogłoszonych w roku 1921 pięćdziesięciokrotnie;
c) w przepisach ogłoszonych w roku 1922 dwudziestokrotnie;
d) w przepisach ogłoszonych w pierwszej połowie roku 1923 pięciokrotnie.

§ 4.

Przepisy §§ 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, oraz do wykroczeń dyscyplinarnych i porządkowych.

W województwach: poznańskiem i pomorskiem i górnośląskiej części Województwa Śląskiego § 1 i § 3 stosują się odpowiednio odnośnie do oznaczonych w nich okresów czasu do grzywien i innych przedmiotów, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 721)

§ 5.

W ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w b. dzielnicy rosyjskiej ogłoszonych przed 31 grudnia 1919 r., których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, najwyższe i najniższe granice grzywien (kar pieniężnych) tudzież grzywny (kary pieniężne) oznaczone kwotą, stałą w markach polskich podwyższa się dziesięć tysięcy razy, zaś oznaczone w rublach zastępuje się taką samą ilością marek polskich pomnożoną przez dwadzieścia tysięcy.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

§ 6.

W ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej ogłoszonych przed 31 grudnia 1918 r., których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, najwyższe i najniższe granice grzywien (kar pieniężnych) grzywny (kary pieniężne) w kwotach stałych, tudzież granice, do których władza administracyjna może wydać osąd karny, nałożyć odszkodowanie, a straż zaprzysiężona sama oszacować wyrządzoną szkodę — oznaczone w koronach zastępuje się taką samą liczbą marek polskich pomnożona przez dziesięć tysięcy zaś oznaczone w złotych reńskich taką samą liczbą marek polskich

mnożoną przez dziesięć tysięcy zaś oznaczone w pomnożoną przez dwadzieścia tysięcy.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

§ 7.

Jeśli kwota pieniężna przewidziana w pewnym przepisie została zmieniona późniejszym przepisem szczegółowym, należy za podstawę zastosowania podwyżki przyjąć kwotę ustanowioną w późniejszym przepisie i czas jego ogłoszenia.

Jeśli w pewnym przepisie kwotę pieniężną wyrażono tylko w markach niemieckich należy je zastąpić taką samą ilością marek polskich, jeśli zaś ją wyrażono w złotych polskich podwójną ilością marek polskich, — a następnie zastósować podwyżkę wskazaną w niniejszem rozporządzeniu.

§ 8.

W art. 1 ustwy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 76 poz. 595) w miejsce kwoty „3000 mk. p.“ wstępuje kwota „10 000 mkp.“ w art. 2 tej ustawy oznaczone tam kwoty „30 000 marek“ podwyższa się na „100 000 marek“, zaś kwotę „7500 mk.“ na „30 000 mk.“ wreszcie w art. 3 tej ustawy oznaczona tam kwotę „50 000 marek“ podwyższa się na „100 000 marek“, a kwotę „150 000 marek“ na „300 000 marek.“

§ 9.

O ile niniejsze rozporządzenie dotyczy postanowień, których przekroczenie przekazane jest właściwości władz administracyjnych obejmuje ono także te postanowienia, których przekroczenie choćby niewyłącznie należy do orzecznictwa tych władz.

§ 10.

Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie także do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu administracyjnych władz skarbowych (w b. dzielnicy austriackiej także sądów skarbowych) a zawartych w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

§ 11.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do postanowień, co do których przepisy szczególne przyznają upoważnienie wprowadzenia zmian w kwotach pieniężnych innej władzy niż Rady Ministrów.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą zmian w kwotach pieniężnych określonych w art. 1—3 ustawy z dna 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 90 poz. 704), w art. 1—7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 721) i w art. 1—4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 722).

§ 12.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 13.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 listopada 1923 r., nie stosują się one do przestępstw popełnionych przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Prezes Rady Ministrów:
Witos.
Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski.
Minister Spraw Wewnętrznych:
Kiernik.
Minister Skarbu:
W. Kucharski.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 3 listopada 1923 r.

8951/23 St.

Starosta.

---

486)

Rozporządzenie
weterynaryjno-policyjne.

Dla ochrony przeciwko zarazie stadniczej u koni rozporządzam na zasadzie § 18 i nast. ustawy pomorowej z 26. 6. 1909 (Dz. Urz. Rz. Niem. str. 519) oraz § 233 i nast. rozp. wykonawcz. do powyższej ustawy z 1. V. 1912 (R. i St. Ausz.), co następuje:

§ 1.

Tworzy się obwód obserwacyjny o następujących granicach na południe od przewozu przez Wisłę do Chełmna, stąd tor kolejowy: Chełmno—Kornatowo; dalej Kornatowo—Grudziądz aż do zetknięcia się z terenem miasta Grudziądz, odtąd połnocna linja granicy obszaru miasta Grudziądz aż do jej zetknięcia się z Wisłą, stąd linja Wisły aż do przewozu chełmińskiego. Nadto włącza się do obwodu obserwacyjnego w pow. chełmińskim obszar dworski Zakrzewo a w pow. grudziądzkim obszar gmin Duży Rudnik i Mały Rudnik i nadto włącza się cały obszar m. Chełmna w obszar obserwacyjny.

§ 2.

Na wywóz ogierów powyżej 1 roku i klaczy powyżej 2 lat z obwodu podanego w § 1 potrzebne jest zezwolenie Starosty. Pozwolenie takie może być udzielone jedynie na podstawie świadectwa powiatowego lekarza wet. stwierdzającego wykluczenie zarazy stadniczej jakoteż podejrzenie o nią.

§ 3.

W obwodzie tym zakazuje się stanowienia klaczy i dopuszczanie ogierów do klaczy. Właściciele zwierząt zobowiązani są także zarządzić środki, aby uniemożliwić stanowienia się koni.

§ 4.

Wszelkie ogiery w obwodzie podanym w § 1 podlegają rejestracji prowadzonej przez wójta, i winny co 2 tyg. być badane przez powiat. lekarza wet. na koszt strony. W tym celu zobowiązani są właściciele ogierów powyżej 1 roku zgłosić je u wójta w celu zarejestrowania w 2 tygodniach od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Urzędowe badanie ogierów, licencjonowanych czyli uznanych przez Związek hodowlany jako rozpłodowce, uskutecznia się na koszt Skarbu Państwa.

§ 5.

Uchyla się jarmarki na konie w Chełmnie, Lisewie, Grudziądzu i Świeciu.

§ 6.

Przekroczenia podlegają karom przewidzianym w § 74—76 ustawy pomorowej z 26. 4. 1909.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Toruń, dnia 2 października 1923 r.

Wojewoda Pomorski
(—) Jan Brejski.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 5 listopada 1923 r.

St. 8507|23. **Starosta.**

---

487)

Rozporządzenie

weterynaryjno-policyjne

w celu ochrony bydła rogatego przed zarazą płucną.

Na podstawie §§ 17, 18 i następnych oraz § 79 Ustawy o zwierzęcych chorobach zakaźnych z d. 26 czerwca 1909 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 519) i §§ 195—197 Przepisów wykonawczych Rady Związkowej z 25 grudnia 1911 r. (Dz. U. Rz. Niem. z 1912 r. str. 3) do powyższej ustawy zarządzam z upoważnienia Pana Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych co następuje:

§ 1.

Wwóz i wprowadzenie bydła rogatego do Województwa Pomorskiego z Województw, w których panuje zaraza płucna, t. j. Poznańskiego, Warszawskiego, Białostockiego, Nowogrodzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego, Tarnopolskiego i Śląskiego jest dozwolony pod następującemi warunkami:

1) Bydło to musi być kryte świadectwami pochodzenia i zdrowia, lub paszportami poświadczonemi przez państwowego lekarza weterynaryjnego. Ze świadectw tych winno bezpiecznie wynikać że bydło to:
   a) pochodzi z miejscowości, w której w ciągu ostatnich 6 miesięcy nie panowała zaraza płucna i
   b) zostało przy załadowaniu lub wypędzaniu zbadane przez państwowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzanę o zarazę płucną.
2) Bydło to musi być przy wyładowaniu zbadane przez państw. lekarza weterynaryjnego,
3) Bydło rogate odpowiadające wymogom przepisanym w p. 1 i 2 tegoż paragrafu a nie przeznaczone na natychmiastową rzeź, wprowadzone być może za osobnem zezwoleniem Wojewody Pomorskiego pod warunkiem, że zostanie poddane dozorowi weterynaryjno-policyjnemu na przeciąg 3 miesięcy, licząc od dnia wyładowania.

Dozór weterynaryjno-policyjny będzie przeprowadzony w następujący sposób:

1) Państwowy lekarz weterynaryjny przeprowadzi rejestrację wszystkich sztuk wprowadzonych, zarządzając znaczenie tychże znakiem palonym „Z" (zaraza). Znaczenie ma być wykonane na lewem udzie.
2) Właściciel albo jego zastępca jest obowiązany:
   a) nie wprowadzić innego była do obory lub innej ubikacji, w której jest pomieszczone bydło, będące pod dozorem policyjnym.
   b) nie wprowadzać bydła, będącego pod dozorem policyjnym do innych obór lub ubikacyj bez uprzedniego zezwolenia miejscowej władzy policyjnej.
   c) nie oddawać na rzeź bydła będącego pod dozorem policyjnym bez uprzedniego zezwolenia miejscowej władzy policyjnej.
   d) zapobiec, aby obce bydło na jego dziedziniec nie mogło się przedostać,
   e) natychmiast donieść miejscowej władzy policyjnej, jeśliby nastąpiła śmierć lub wystąpiły podejrzane objawy chorobowe u innego bydlęcia, znajdującego się w zagrodzie, w obrębie której znajdują się sztuki, będące pod dozorem policyjnym.
3) W nagłym wypadku może być bydlę, będące pod oozorem policyjnym poddane rzezi z konieczności, lecz należy natychmiast zawiadomić o tem miejscową władzę policyjną.
4) Na doniesienie o wystąpieniu podejrzanych objawów choroby albo o nastąpeniu śmierci lub dokonanej rzezi z konieczności, miejscowa władza policyjna obowiązana jest spowodować urzędowe zbadanie sztuki przez państwowego lekarza weterynaryjnego; badanie takie musi nastąpić także i w wypadku rzezi za pozwoleniem policji.
5) Oddanie na rzeź bydła rogatego, będącego pod dozorem policyjnym, może być dozwo-

lone przez miejscową władzę policyjną pod następującymi warunkami i przy zachowaniu następujących środków ostróżności:

a) że zwierzęta będą doprowadzone do rzeźni przez drogi nieuczęszczane przez bydło użytkowe, w razie zaś niemożności wykonania tego warunku, że będą dowiezione na wozach,

b) przy transportach z użyciem kolei, zwierzęta z zagrody do stacji załadowczej będą dowiezione na wozach jak róknież i ze stacji wyładowczej do rzeźni. W tym wypadku winna władza policyjna porozumieć się z władzami kolejowemi, aby bydło transportowane nie zetknęło się z bydłem obcem, ewentl. przez przydzielenie konwoju policyjnego zapobiec temu.

c) miejscowa władza policyjna miejsca uboju winna być w porę zawiadomiona o zamierzonym transporcie zwierząt; do zawiadomienia obowiązana jest władza zezwalająca na transport.

d) ubój w rzeźniach nie stojących pod stałym dozorem lekarza weterynaryjnego może odbyć się tylko pod nadzorem organu policyjnego.

e) Wkażdym wypadku uboju takich zwierząt winien państwowy lekarz weterynaryjny stwierdzić, czy i które zwierzęta były obarczone zarazą płucną i w razie pozytywnym postąpić w myśl ustaw i przepisów obowiązujących przy wybuchu zarazy płucnej.

§ 2.

Koszty badania przez lekarza weterynaryjnego ponosi właściciel zwierząt lub jego zastępca.

§ 3.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia podlegają przepisom karnym § 74—77 przytoczonej we wstępie ustawy.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 10 dni po jego ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Woj. Pom.

Toruń, dnia 4 października 1923 r.

Wojewoda Pomorski
(—) Jan Brejski.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 5 listopada 1923 r.

St. 8808/23. **Starosta.**

488)

Rozporządzenie.

Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego dotyczące taryfy opłat za oględziny bydła rzeźnego i badania mięsa wraz z trychinoskopją obowiązującej na obszarze Województwa Pomorskiego z wyjątkiem rzeźni publicznych.

Za zgodą Ministerstwa Rol. i D. P. a na mocy § 14. rozp. dot. ust. wykon do oględzin bydła rzeźnego i badania mięsa z 28. 6. 1902, uchylając moje rozporządzenie z 20. 8. 1923 . Dz. Urz. str. 262 ustanawiam obowiązujące na obszarze Województwa Pomorskiego z wyjątkiem rzeźni publicznych podwyższenie dotychczasowej taryfy za oględziny była rzeźnego, badania mięsa i trychinoskopji jak następuje:

Gatunek zwierząt	Należytość pobierana od właścicieli zwierząt	Należytość, którą należy oddać polic.i na koszta podróży i na koszta badania uzupełn.
1) Sztuka bydła rogatego wyjąwszy cielęta do 3 miesięcy	200.000	20.000
2) Sztuka trzody chlewnej		
a) oględziny żywej sztuki rzeźnej wraz z badaniem mięsa i trychinoskopją	140.000	14.000
b) oględziny żywej sztuki rzeźnej wraz z badaniem mięsa bez trychinoskopji	95.000	9.500
c) trychinoskopja sama	70.000	7.000
3) Cielę do trzech miesięcy, owca, koza albo inne drobne zwierzę	70.000	7.000
4) Koń, osioł, muł, mułosieł	200.000	

Badacz mięsa otrzymuje za 1 klm. podwójny osobno na koszt podróży 10 000 mr (dziesięć tysięcy marek).

B) 1. Lekarze wet. pobierają za każde uzupełniające badanie mięsa bez względu na gatunek zwierzęcia 200 000 mk.

W ustępie B) I. ustęp 3 rozporządzenia w omawianym przedmiocie z 10. 4. 1921. (Dz. Urz. str. 530) w zdaniu: O ile lekarze weteryn. odbywają podóż własnemi środkami lokomocyjnemi, opłaca się na każdy podwójny klm. drogą pólną 10 mk., Zmienia się pozycję 10 mk. na pozycję 25 000 (dwadzieściapięć tys. marekp.).

Pozatem zatrzymuje resztę brzmienia rozporządzenia z dnia 10 kwietnia 1921. Dz. U. str. 530 w przedmiocie taryfy za oględziny bydła rzeźnego i badania mięsa wraz z trychinoskopją nadal moc obowiązującą.

Powyższa taryfa opłat ustanowiona z zastrzeżeniem każdochwilowego odwołania, wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Toruń, dnia 31 października 1923 r.

Wojewoda:
(—) Jan Brejski.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 7 listopada 1923 r.

Wp.III. 0277 23. **Starosta.**

---

489)

Obwieszczenie

Czas ochronny dla rogaczy, kurapatw itd.

Na podstawie § 40 ustawy łowieckiej z dnia 15 lipca 1907 r. łącznie z § 117 ustawy o ogólnej administracji kraju z 30 lipca 1883 r. rozporządza się na obszar Województwa Pomorskiego:

1) Początek czasu ochrony dla kuropatw, przepiorek i pardw ustanawia się na sobotę 24 listopada 1923 r. tak, że polowanie kończy się z upływem 23 listopada 1923 r.
2) początek czasu ochrony dla rogaczy ustanawia się na poniedziałek 17 grudnia 1923 r., tak że polowanie kończy się z upływem niedzieli 16 grudnia 1923 r.

Toruń, dnia 23 października 1923 r.

W imieniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
Wiceprezes:
(-) Eckhardt.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 5. 11. 1923 r.

8774 23 St. **Starosta.**

---

490)

Obwieszczenie.

Przepisy o ustanawianiu i obowiązkach kominiarzy obwodowych ogłoszone na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu i Ministra Spraw Wewnętrznych Rzeszy Niemieckiej z dnia 21. 10. 1917 1. III 6388 M. H. II e 2355 M. Sp. W, H. M Bl. z r. 1917 str. 349).

§ 1.

Kominiarz obwodowy jest ustanawiany aż do odwołania przez miejscową władzę policyjną, o ile jednak obwód komniarski obejmuje więcej, niż jeden obwód policyjny, przez Starostę.

§ 2.

Kominiarzem obwodowym może być ustanowiony, kto:

a) ukończył 26 rok życia, a nie przekroczył 55 roku życia, jest obywatelem Państwa Polskiego. i włada językiem polskim w słowie i piśmie,
b) uprawniony jest w rzemiośle kominiarskiem używać tytułu majstra (§ 133 ord. proc. art. 8 ust. z dnia 26. 7. 1887 r. B. G. Bl, str, 663),
c) może udowodnić wymagany do wykonywania rzemiosła kominiarskiego stan zdrowia i
d) jest nieposzlakowany.

Dla ubiegających się o obwody, którzy warunki określone powyżej w poz. c. częściowo utracili podczas służby wojennej, lub podczas wykonywania swych obowiązków, do wciągnięcia do listy wystarcza dowód, że są w stanie czuwać stale nad wykonywaniem prac przez siły pomocnicze.

§ 3.

Przy pierwszem ustanowieniu wymagany jest dowód, że ubiegający się na obszarze odnośnego Województwa w przeciągu ostatnich 3 lat przed ubieganiem się i w przeciągu ostatnich 3 lat przed ustanowieniem przynajmniej po 1 roku w rzemiośle kominiarskiem samodzielnie, lub jako czeladnik pracował.

§ 4.

Wnioski o ustanowienie kominiarzy obwodowych, kierować należy do Wojewody.

Do wniosku, należy dołączyć w oryginale, lub urzędowo uwierzytelnionym odpisie:

a) metrykę urodzenia,
b) świadectwo uprawniające do używania tytułu mistrza kominiarskiego,
c) świadectwo zdrowia wystawione przez lekarza powiatowego,
d) świadectwo moralności wystawione przez władze policyjne miejscowości zamieszkania w ostatnich 3 latach i miejscowości urodzenia,

e) dowód, że petent w przeciągu osttnich 3 lat przynajmniej 1 rok w odnośnem Województwie, bądź to samodzielnie, bądź też jako czeladnik w rzemiośle kominiarskiem pracował.

W wniosku, należy dalej podać, czy wnioskodawca ubiega się o określony obwód (z podaniem powiatu, oraz siedziby obwodu), czy też o dowolny obwód kominiarski, jaki jest do obsadzenia.

§ 5.

Przepisy § 4 ustęp 1 i 3 mają zastosowanie również do ustanowionych już kominiarzy obwodowych, chcących starać się o inny obwód kominiarski W tych wypadkach dowodu poprzedniego złożenia egzaminu mistrzowskiego (§ 133 ordynacji procederowej) jednak żądać nie potrzeba. Również nie ma w tych wypadkach zastosowania przepis, że ubiegający się, który przekroczył 55 rok życia. nie może być ustanowionym.

§ 6.

Ubiegający się, zostają kolejno podług wpływu ich wniosku wciągnięci do listy. Zapisani kandydaci mają prawo wglądu do listy.

§ 7.

Przed 1 października każdego roku, ubiegający się winni donieść, czy poprzednie swe wnioski podtrzymują, w przeciwnym razie zostają z listy skreśleni.

§ 8.

Osoby, które nie są do listy wciągnięte, nie mogą być ustanowione na obwody kominiarskie.

§ 9.

W razie opróżnienia się jednego z obwodów kominiarskich, władza ustanawiająca, winna natychmiast donieść o tem Wojewodzie.

Ten następnie wskazuje władzy ustanawiającej tę osobę, która według listy wcześniej uzyskała uprawnienie do używania tytułu mistrza kominiarskiego. O ile kilku kandydatów równocześnie pozyskało to uprawnienie, o kolejności decyduje wiek.

§ 10.

Dla kominiarzy, którzy złożyli egzamin mistrzowski przed ukończeniem 26 roku życia, co do czasu uprawnienia do ustanowienia, miarodajnym jest dzień ukończenia tego roku życia.

§ 11.

Dla kominiarzy, którzy oprócz egzaminu mistrzowskiego na podstawie § 133 ord. proc. przed wejściem w życie tego przepisu zdali egzamin mistrzowski przed państwową komisją egzaminacyjną, jako czas pozyskania uprawnienia do używania tytułu mistrza kominiarskiego uważa się dzień, w którym zdali pierwszy egzamin, w wypadku zaś, gdy to nastąpiło przed ukończeniem 26 roku życia dzień, ukończenia tegoż roku życia.

§ 12.

Dla kominiarzy, którzy używają tytułu mistrza kominiarskiego na podstawie art. 8 ustawy z dn. 26. 7. 1897 r. miarodajnym jest dzień 1 października 1901 r. jako czas pozyskania uprawnienia do ustanowienia.

§ 13.

Obwodowych kominiarzy, nie posiadających uprawnienia do używania tytułu mistrza kominiarskiego, którzy się ubiegają o inne obowody kominiarskie wciąga się do listy, przyczem za dzień uzyskania uprawnienia do ustanowienia uważa się dzień pierwszego ich ustanowienia.

§ 14.

Przy obliczaniu starszeństwa do ustanowienia wlicza się tę część służby wojskowej, o którą opóźniła ona złożenie egzaminu mistrzowskiego przez kandydata. Jednakże i tu jako najwcześniejszy czas uprawniający do ustanowienia, jest dzień ukończenia 26 roku życia. Jako równorzędny z egzaminem mistrzowskim w myśl tego postanowienia jest egzamin, który został złożony przed wejściem w życie § 133 ord. proc. przed państwową komisją egzaminacyjną. Jeżeli ustawowa służba wojskowa została już przez komisję egzaminacyjną wliczona do lat praktyki czeladniczej, to nie może być ona powtórnie wliczoną przy obliczeniu starszeństwa do ustanowienia.

§ 15.

Władza ustanawiająca, winna żądać od ubiegającego się dowodu, że takowy w przeciągu ostatnich 3 lat przynajmniej 1 rok w obrębie odnośnego Województwa samodzielnie, lub jako czeladnik w rzemiośle kominiarskiem pracował. Przed ustanoweniem, należy zasięgnąć opinji odnośnego cechu i wydziału czeladniczego.

§ 16.

Ustanowienie kominiarzy obwodowych wymaga zatwierdzenia Wojewody. W wypadku odmówienia zatwierdzenia, Wojewoda może zarządzić skreślenie z listy ubiegających się.

§ 17.

Przydzielenie większej ilości obwodów kominiarskich jednemu mistrzowi jest niedopuszczalne.

§ 18.

Skoro wykaże się, że zapisanie do listy nastąpiło na podstawie dowodów nieprawdziwych, lub wyjdą na jaw czyny, które pociągają za sobą niedopuszczalność ustanowienia, w takim razie ubiegających wykreśla się z listy. Przedtem jednak da-

je się możność wypowiedzenia się tak zainteresowanemu, jak i cechowi.

§ 19.

Obwodowi kominiarze mogą ubiegać się o inny obwód kominiarski dopiero w 5 lat po ich ustanowieniu. Wojewoda, może jednak w pojedyńczych, słusznych wypadkach, zezwolić na wcześniejsze ubieganie się.

§ 20.

Kominiarze, którzy ubiegali się o dowolny obwód kominiarski, mogą być z listy skreśleni, skoro oni dwukrotnie odmawiają przyjęcia proponowanego im obwodu.

Kominiarzy, którzy ubiegali się o określony obwód kominiarski skreśla się z listy, skoro oni odmawiają objęcia tego obwodu.

W razie wykrycia się, że kandydat odmawia przyjęcia obwodu na korzyść innego zapisanego na liście, przyczem czyni to na skutek pobranego, lub przyrzeczonego przez tegoż wynagrodzenia, należy już za pierwszym razem obu zainteresowanych z listy skreślić.

Kominiarze obwodowi, którzy dobrowolnie porzucą obwód kominiarski, ażeby oddać się wypoczynkowi, lub też by drugim korzyści przysporzyć, nie mogą być więcej w liście ubiegających się umieszczeni.

§ 21.

Wykreśleni mogą dopiero po upływie 3 lat ponownie być wciągnięci do listy ubiegających się.

Ubiegający się, którzy z powodu spóźnionego, lub zaniedbanego odnowienia swych wniosków z listy wykreśleni zostali (§ 7) mogą już z dniem 1 października następnego roku na nowo być do listy wciągnięci, skoro spóźnione, lub zaniedbane odnowienie wniosku zostało dostatecznie usprawiedliwione.

§ 22.

O ustanowieniu kominiarza obwodowego, należy go powiadomić odpowiednim dekretem nominacyjnym, który może być odwołany. W nominacji, należy dokładnie wyszczególnić prawa i obowiązki kominiarzy obwodowych.

Nie należy kominiarzom obwodowym stawiać żądań, które w niniejszych przepisach nie znajdują żadnej podstawy. W szczególności nie można od niego żądać odszkodowania na korzyść wdowy po zmarłym jego poprzedniku.

§ 23.

Władza ustanawiająca, winna urzędowo podać do wiadomości o ustanowieniu, zastępstwie i zwolnieniu kominiarzy obwodowych.

§ 24.

Kominiarz obwodowy musi mieszkać w swoim obwodzie kominiarskim, o ile władza ustanawiająca nie zezwoli na wyjątek. Władza ustanawiająca może mu polecić założenie telefonu. O każdej zmianie mieszkania, winien on zawiadomić władzę ustanawiającą.

§ 25.

Jeżeli wydalenie się z obwodu kominiarskiego ma trwać dłużej, niż 3 dni — winien kominiarz obwodowy zameldować się u władzy ustanawiającej, tak przed wydaleniem się, jak i po powrocie.

§ 26.

Uprawianie rzemiosła kominiarskiego poza obrębem swego obwodu kominiarskiego, jest kominiarzowi obwodowemu dozwolone tylko za zgodą Wojewody.

§ 27.

Przyjęcie zastępstw ubezpieczeniowych, tudzież wykonywanie jakichkolwiek innych ubocznych przemysłów, jest kominiarzowi obwodowemu zakazane. Czyszczenie palenisk wszelkiego rodzaju i ich przewodów spalinowych jest jednak dozwolone.

§ 28.

Zastępstwo kominiarza obwodowego jest dopuszczalne tylko w następujących wypadkach:

a) w razie przemijającej choroby, albo innych przemijających przeszkód,
b) w wypadku śmierci, skoro pozostała wdowa lub małoletnie dzieci.

W wypadku śmierci pozostaje wdowie, lub małoletnim dzieciom przez rok prawo użytkowania obwodu komniarskiego pod kierownictwem zastępcy. Przedłużenie tego czasokresu jest niedopuszczalne.

W wypadkach śmierci jest zastępca wybierany przez władzę ustanawiającą po wysłuchaniu cechu. W pozostałych wypadkach przez samego kominiarza. Zastępca musi odpowiadać wymaganiom, stawionym kominiarzom obwodowym w § 2. O przyjęciu zastępcy przez kominiarza obwodowego, należy natychmiast donieść władzy ustanawiającej. Ta ma spowodować zwolnienie nie nadających się zastępców.

§ 29.

Żonaci kominiarze obwodowi, mają w przeciągu 6 miesięcy po ustanowieniu przedłożyć władzy ustanawiającej dowód, że są oni w odpowiedniej wysokości ubezpieczeni w zakładzie ubezpieczeniowym na korzyść wdów sierot. Jeżeli się oni żenią dopiero po ustanowieniu, to należy ten dowód przedłożyć w przeciągu 6 miesięcy po dniu ożenienia się.

W wyjątkowych wypadkach jest Wojewoda upoważniony zwolnić od takiego dowodu. Zastępstwo (§ 28) obowiązek ten nie dotyczy.

Władze ustanawiające, mają się również i później upewnić, że poczynione ubezpieczenia pozostały w mocy.

§ 30.

Kominiarz obwodowy, winien roboty albo sam, wykonywać, lub też stale czuwać nad ich wykonaniem przez personał pomocniczy. On jest odpowiedzialny za przepisowe wykonanie robót kominiarskich.

§ 31.

Uczniowie powinni czyścić kominy nie samodzielnie, lecz w obecności mistrza, lub czeladnika.

§ 32.

Kominiarzowi obwodowemu nie wolno zatrudniać więcej jak 2 czeladników, nie licząc zastępcy (§ 29). Ci muszą być nieposzlakowani i zaufania godni. W wyjątkowych wypadkach może władza ustanawiająca zezwolić na przejściowe zajęcie większej liczby czeladników.

§ 33.

Władza ustanawiająca może żądać od kominiarza obwodowego przyjęcia, lub zwolnienia sił pomocniczych.

§ 34.

Kominiarzowi obwodowemu, jak również jego czeladnikom i uczniom jest wzbronione żądać napiwków i podarków noworocznych.

Należy zwolnić czeladników i uczniów, którzy wbrew temu zakazowi działają.

Tak samo, należy postąpić w wypadku, gdy oni pobierają należytości przed wykonaniem odnośnych prac kominiarskich.

§ 35.

Wynagrodzenia za wykonane prace kominiarskie, należy żądać tylko od właściciela, lub zarządcy domu.

§ 36.

Kominiarz obwodowy, jak jego personał pomocniczy, winien wobec właściciela domu, jak i jego mieszkańców zachować należytą uprzejmość.

§ 37.

Kominiarz obwodowy ma prowadzić książkę kominiarską, wedle załączonego wzoru.

Jeżeli obwód kominiarski składa się z większej ilości gmin, to należy dla każdej gminy założyć książkę kominiarską, lub też przeznaczyć na to pewną część książki.

Zapisywać do książki, należy w języku polskim i to tego dnia, w którym robotę wykonano.

Pobrane wynagrodzenia, należy możliwie w dniu wpływu zanotować w księdze pracy.

Zapisków przez przekreślanie, lub też inny sposób, nie należy czynić nieczytelnymi.

§ 38.

Książki kominiarskie należy składać na jeden rok, lub więcej lat. Przy końcu roku kalendarzowego, należy książki przedkładać władzy ustanawiającej do przejrzenia.

Władza ustanawiająca może każdego czasu żądać przedłożenia książek.

Po zamknięciu winien kominiarz obwodowy przechować książki przez pięć lat.

§ 39.

Dla mniejszych miejscowości, w których dokonuje się czynności kominiarskie w przeciągu jednego, lub dwóch dni, wystarczy przy wciąganiu do książki podanie liczby zbiorowej (sumy) budynków i kominów, podlegających czyszczeniu, dnia, lub dni, w których miało miejsce wymiatanie i łącznej sumy pobranego wynagrodzenia.

§ 40.

Kominiarze obwodowi mają w lutym każdego roku przez pięć podzielonego (a więc 1925-go, 1930-go itd.) przesyłać książki kominiarskie władzom ustanawiającym. Te badają je i przedkładają ze sprawozdaniem o wyniku badań w maju Wojewodzie, który na podstawie ksiąg kominiarskich bada podział obwodów kominiarskich.

W razie zmiany obwodu kominiarskiego nie przysługuje kominiarzowi obwodowemu prawo sprzeciwu, względnie żądania odszkodowania.

§ 41.

Kominiarz obodowy ma zwrócić uwagę właścicielowi, lub zarządcy domu na braki komina, jakoteż na inne, przy wykonywaniu zawodu zauważone braki pod względem przepisów policji budowlano-ogniowej. Stan rzeczy należy zapisać w książce kominiarskiej. Skoro braków w oznaczonym czasie nie usunięto, należy o tem donieść miejscowej władzy policyjnej.

§ 42.

Bezpośredni nadzór nad czynnościami zawodowemi mistrza kominiarskiego przysługuje władzy ustanawiającej. Jeżeli kominiarz obwodowy nie spełnia swych obowiązków, to pominąwszy odwołanie nominacji (§ 45), winna władza ustanawiająca przez ostrzeżenie, naganę, lub karę pieniężną aż do wysokości 300,000 mk. zmusić go do należytego wypełniania swoich obowiązków służbowych.

Władza ustanawiająca przekazuje pobrane kary do cechu kominiarskiego, o ile ukarany do cechu należy, w przeciwnym wypadku do kasy gminnej jego miejsca zamieszkania.

§ 43.

Na żądanie właściwej władzy jest kominiarz obwodowy zobowiązany być obecnym przy ocenie skutków pożaru, nieść pomoc przy pożarach w

swoim obwodzie kominiarskim, tudzież badać instalacje opałowe w nowych, lub przebudowanych budynkach.

Także do zaopinjowania powstających instalacyj może być kominiarz obwodowy powołany.

Wysokość wynagrodzenia za czynności w ustępie 1 i 2 wspomniane, należy uregulować taryfę należytości.

§ 44.

W miastach o jednolitym obwodzie kominiarskim, w których celem należytego podziału robót kominiarskich, powstają stowarzyszenia mistrzów kominiarskich, winien ustanowony w przeciągu 4 tygodni po ustanowieniu przedłożyć dowód wciągnięcia do prowadzonej w przynależnym sądzie listy członków jednego z tych stowarzyszeń.

Podczas trwania stosunku służbowego, należy utrzymać członkowstwo w Stowarzyszeniu.

§ 45.

Nominację na kominiarze obwodowego należy odwołać, skoro:

1) zostanie wykazana nielegalność dowodów, na podstawie których nominacją nastąpiła,
2) kominiarz obwodowy naruszył niejednokrotnie obowiązki służbowe, lub też nie spełnia żądań władzy ustanawiającej co do przyjmowania, lub zwolnienia czeladników, lub uczniów.
3) kominiarz obwodowy nie przedkłada żadnego w § 44 dowodu, lub też zostaje wykluczonym ze stowarzyszenia określonego w § 44,
4) kominiarz obwodowy z powodu duchowych i cielesnych ułomności, lub też trwałej choroby do wypełniania swoich obowiązków służbowych nie jest zdolny.
5) zostanie po nominacji ustalone, że kominiarz obwodowy, celem otrzymania miejsca zapłacił, lub obiecał odszkodowanie innym, ubiegającym się, z nim razem do listy wciągniętym, lub też kazał osobie trzeciej zapłacić, lub obiecać, na ich korzyść.
6) ustanowienie nastąpiło w sprzeczności z tymi przepisami.

Ustanowienie może być cofnięte, skoro:

1) zachodzą czyny, które wskazują na niepewność kominiarza obwodowego odnośnie do jego rzemiosła,
2) podział obwodów kominiarskich zmieniony zostaje.

Przed wydaniem rozporządzenia odwołującego kominiarza obwodowego, należy wysłuchać zarząd cechu, do którego kominiarz obwodowy należy, albo, skoro on do żadnego cechu nie należy, zarząd związku cechów kominiarskich.

Przeciwko zarządzeniom przez władzę ustanawiającą odwołaniu, służą środki prawne wymienione w §§ 127 i następnych ustawy o ogólnym zarządzie kraju z 30 lipca 1883 (Gesetzs. str. 195).

Kominiarze obwodowi, których ustanowienie odwołać należy w myśl tych przepsów, mogą dopiero po upływie 3 lat znowu być wciągnięci do listy ubiegających się.

To jednakże nie dotyczy tych wypadków, kiedy odwołanie nastąpiło z powodu zmiany obwodów kominiarskich.

§ 46.

Władza ustanawiająca ma wydać policyjne rozporządzenie o przymusie wymiatania.

Taryfę kominiarską ustanawia miejscowa władza policyjna w porozumieniu z władzą gminną, lub też Starostwo w tych wypadkach, kiedy obwód kominiarski obejmuje większą ilość miejscowości.

Przed wydaniem rozporządzeń policyjnych, taryf i jakichkolwiek zmian należy zasięgnąć opinji zainteresowanych organizacyj.

Wojewoda.

Rozpoczęto dnia 1 stycznia . . . .
Zamknięto dnia 31 grudnia . . . .

Książka kominiarska

kominiarza obwodowego .... gmina ....

Oznaczenie budynku			Kominy podlegające czyszczeniu		ROK				
					Czyszczenie wykonane		Pobrane kominowe	Znalezione braki	Sposób usunięcia braków
ulica lub plac	nr. domu	nazwisko właściciela	ilość	rodzaj	dnia	przez			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Ogłasza się.

Tczew, dnia 3 listopada 1923 r. St. 8253/23. **Starosta.**

491)

Obwieszczenie

W sprawie nadsyłania obowiązkowych egzemplarzy.

Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8. 6. 1922 r. (Dz. U. Rz. Pol. nr. 49 z roku 1922) nałożono na wydawnictwa gazet obowiązek nadsyłania 9 egzemplarzy a przy czasopismach 10 egzemplarzy obowiązkowych i to dla:
1) 2 przy czasopismach 3 egzepl. dla Min. Sp. W.,
2) 1 egz. dla Bibljoteki Publicznej w Warszawie,
3) 1 egz. dla Bibljoteki Uniwersyt. w Warszawie,
4) 1 egz. dla Bibljoteki Jagiellońskiej w Krakowie,
5) 1 egz. dla Bibljoteki Uniwersyteckiej w Lwowie,
6) 1 egz. dla Bibljoteki Uniwersyteckjei w Lublinie,
7) 1 egz. dla Bibl. Tow. Przyj. Nauk. w Poznaniu,
8) 1 egz. dla Bibljoteki Uniwersyteckiej w Wilnie.

Prócz powyższych obowiązkowych egzemplarzy w myśl rozporządzenia Min. b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 czerwca 1921 r. (Dz. Urz. Min. b. dz. pruskiej 20 z roku 1921 poz. 137) należy przesyłać 1 egzemplarz obowiązkowy dla Bibljoteki Uniwersyteckiej w Poznaniu.

Podaję powyższe do wiadomości z poleceniem ścisłego zastosowania się nadsyłania tutejszemu Starostwu przepisanej ilości egzemplarzy od daty otrzymania tego pisma.

Tczew, dnia 3 listopada 1923 r.

St. 8773/23. **Dytkiewicz, starosta.**

492)

Obwieszczenie.

W sprawie zasiłków wojskowych.

Ministerstwo Kolei Żelaznych przesłało Dyrekcjom Kolei Państw. odpis okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26. V. 1923 r. nr. A. W. 1141-23 w sprawie zasiłków wojskowych wyraźnie zwróciło uwagę na postanowienia, zawarte w art. 12 i 13 ustawy z dnia 22. III. 1923 r. (Dz. u. z. r. 1923 r. Nr. 37 poz. 246) co do odwołania przysługującego pracodawcy (t. j. w niniejszym wypadku Zarządowi Kolejowemu) przeciw orzeczeniom Urzędów gminnych względnie Magistratów.

Mimo tego pouczenia zaszły wypadki, w których urzędy kolejowe odbierały wprawdzie orzeczenia w sprawie zasiłków, nie wnosiły jednak od nich odwołania i zasiłku nie wypłaciły.

Wobec tego Ministerstwo Kolei Żelaznych jeszcze raz im przypomiało, że w myśl art. 12 ustawy z dn. 22. 3. 1923 r. (Dz. U. nr. 37 poz. 246) stronom interesowanym przysługuje w przeciągu 8 dni od dnia doręczenia orzeczenia prawo odwołania się do właściwej władzy administracyjnej I instancji i że odwołanie to winno być wniesione do zwierzchności, która zaskarżone orzeczenie wyda. Zaniechanie wniesienia odwołania w przepisanym terminie i do właściwej władzy nakłada na Zarząd Kol. obowiązek wypłaty zasiłku rodzinie pracownika, powołanego do ćwiczeń wojskowych. Nakazało Dyrekcjom Kolei Państwowych bezzwłocznie pouczyć o tem wszystkie podległe im urzędy, a w szczególności je także uwiadomić, że zakazuje jak najostrzej praktykowanego przez niektóre urzędy sposobu odmawiania wogóle przyjęcia wzmiankowanych orzeczeń urzędów gminnych (Magistratów).

Tczew, dnia 31 października 1923 r.

Starosta.

493)

Obwieszczenie

dot. uchwała Rad Gminnyeh w przedmiocie pobierania opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomości.

Wydział Powiatowy zatwierdził na mocy art. 36a ustawy z dnia 11. 8. 1923 r. o tymczasowem zasileniu finansów komunalnych uchwały:

1) Rady Gminnej	w	Rokitkach	z 6. 6. 1923 r.
2) „ „	w	Godziszewie	z 7. 6. 1923 r.
3) „ „	w	Miłobądzu	z 7. 6. 1923 r.
4) Zgromadzenia gminnego	w	Małżewie	z 9. 6. 1923 r.
5) „ „	w	Dąbrówce	z 11. 6. 1923 r.
6) Rady Gminnej	w	Subkowych	z 12. 6. 1923 r.
7) „ „	w	Maleninie	z 13. 6. 1923 r.
8) „ „	w	Szczerbięcinie	z 14. 6 1923 r.
9) Zgromadzenia gminnego	w	W. Słońcy	z 15. 6. 1923 r.
10) „ „	w	Pomyjach	z 15. 6. 1923 r.
11) Rady Gminnej	w	Brzuscach	z 16. 6. 1923 r.
12) „ „	w	Pelplinie	z 20. 6. 1923 r.
13) „ „	w	Dalwinie	z 25. 6. 1923 r.

14) Rady Gminnej	w Suchostrzygach	z 27. 6. 1923 r.
15) „ „	w Bałdowie	z 1. 7. 1923 r.
16) „ „	w Turzy	z 9. 7. 1923 r.
17) „ „	w Rajkowych	z 10. 7. 1923 r.
18) „ „	w Siwiałce	z 11. 7. 1923 r.
19) „ „	w Gorzędzieju	z 19. 7. 1923 r.
20) „ „	w Lubiszewie	z 19. 8 1923 r.

zaprowadzające pobór opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomości, które odbywać się będzie wedle rozp. Min. Skarbu Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 20. 1. 1923 r. Dz. Ust. R P. Nr. 13/1923 poz. 85.

Uchwały obowiązują z dniem ogłoszenia w powiatowym Orędowniku Urzędowym.

Tczew, dnia 7. listopada 1923 r.

Wp. I. 10269/23. **Starosta**

494)

Obwieszczenie.

Dotyczy nosacizny.

Nosacizna u koni p. Sokołowskiego w Śliwinach wygasła. Obwieszczenie z dnia 2. 11. 1922 Oręd. Urzęd. str. 268 znosi się.

Tczew, dnia 9 listopada 1923 r.

St. 9044/23. **Starosta.**

495)

Obwieszczenie.

Dotyczy zarazy trzody chlewnej.

Pan Powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdził u świń mleczarza p. Bruhina w Subkowach zarazę trzody chlewnej.

Tczew, dnia 9 listopada 1923 r.

9043/23. St. **Starosta.**

496)

Obwieszczenie.

Pan Burmistrz w Tczewie, pp. Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich zechcą mi podać do 20. 11. 1923 r. czy są w ich obwodach stadniki, których właściciele ich chcieliby dać licencjonować przez pow. Komisję licencyjną.

Tczew, dnia 5 listopada 1923 r.

Wp. V. 10211/23. **Starosta.**

497)

Obwieszczenie

dot. unieważnienia wykazu osobistego.

Unieważniam wykaz osobisty nr. 322, wystawiony przez p. Wójta w Pelplinie w lipcu 1920 r. dla p. Heleny Szarmańskiej z Pelplina.

Tczew, dnia 9 listopada 1923 r.

St. 9017/23. **Starosta.**

Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni Tow. z ogr. por. w Tczewie.
Odpowiedzialny redaktor Stanisław Grzonka, Sekr. Wp. w Tczewie.